

tingene, men så tror jeg faktisk ikke, at Folketinget og landets forældre havde takket arbejdsministeren for det. Så jeg synes faktisk, det er rigtigt, at vi ligesom på alle andre områder forholder os til den dagsorden, der er i EU, således som mine forgængere har gjort det, uanset om de har kunnet lide dagsordenen eller ej.

Jeg vil godt medgive dem, der har sagt, at forslaget måske er lige detaljeret nok. Det vil jeg gerne medgive. Men jeg vil også godt sige, at det er betydelig mindre detaljeret end den bekendtgørelse, der er blevet underskrevet i 1977, og som har levet i bedste velgående under mine tre konservative forgængere, uden at der har været taget noget som helst initiativ til en forenkling.

Til trods for, at vi nu får vedtaget – for det får vi jo – det lovforslag, der ligger på bordet, er jeg faktisk rimelig overbevist om, at når det skal udmøntes i en bekendtgørelse, vil det være en mere enkel bekendtgørelse end den, der foreligger i dag. Men det vil udvalgsarbejdet måske kunne illustrere og dermed berolige nogle af dem, der synes, at det er voldsomt detaljeret.

Det, det reelt handler om – det var noget af det, hr. Tom Behnke kom lidt i vanskeligheder med at svare på – er jo, at der ikke sker nogen ændringer for de børn, der er mellem 13 og 15 år – hvis de vel at mærke holder sig inden for de regler, vi har i dag. De må stadig væk gerne have deres fritidsjob. De må stadig væk gerne tage noget arbejde et par timer om dagen. Hvis der nu skulle være nogle børn, der sidder og hører dette her – hvad guderne må forbyde, men hvis der nu skulle være det – så kunne de jo blive bange for, at de nu skulle sige deres job op! Og der vil være tusinder af børn, der ikke behøver at sige deres job op, for det kan stadig væk lade sig gøre både at passe sin skole og at have et mindre fritidsarbejde, når man er over 13 år.

Men det er korrekt nok, at de, der er fra 10 til 13 år, altså de 10-, 11-, 12-årige, ikke får mulighed for at få et arbejde. Det betyder ikke, vil jeg godt sige – sådan har jeg i hvert fald ikke forstået det – at man ikke f.eks. kan hjælpe naboen med at plukke bær. Alle de dér eksotiske eksempler på, hvad man må, og hvad man ikke må! Herre, du milde Gud – sådan administrerer vi jo ikke tingene i Danmark. Her administrerer vi det jo helt rimeligt og helt fornuftigt, når det skal ud i den virkelige verden.

Jeg vil godt sige til fru Charlotte Antonsen, at dette direktiv har jeg ikke godkendt af hensyn

til de portugisiske børn alene; det har jeg også godkendt og været med til af hensyn til de danske børn, der er mellem 10 og 13 år, som jeg synes for nogle vedkommende arbejder så meget, at de ikke har mulighed for at passe deres skole eller mulighed for at gå til fodbold, alt det, som børn også skal have mulighed for.

Og dér har vi jo faktisk nogen viden om, hvor meget børn arbejder. Regeringens Børnekommission, der blev nedsat under Schlüterregeringen, fortalte faktisk noget om, at der er ganske mange børn, der arbejder så meget, at det er uforsvarligt. Der er også børn, der arbejder så meget, fordi de skal bidrage til familiens forsørgelse. Det definerer jeg som et socialt problem, som vi i hvert fald i regeringen gerne vil tage alvorligt.

Til hr. Bendt Bendtsen og fru Charlotte Antonsen, som talte om, at forslaget går videre end det, der er besluttet i direktivet, vil jeg sige, at det gør det på ét punkt, nemlig med hensyn til underretningsforpligtelsen. Der har været et flertal i Arbejds miljørådet, som har syntes, at det var rimeligt nok, at arbejdsgivere, der beskæftiger børn under 15 år, havde en underretningsforpligtelse over for børnenes forældre.

Man kan selvfølgelig godt diskutere, om det er noget, vi skal regulere, men ikke desto mindre sagde Børnekommissionen, at der i alt for mange situationer var tale om, at forældrene ikke anede noget om, hvad deres børn var udsat for, og at det kom fuldstændig bag på dem, når deres børn kom ud for en arbejdsulykke, for de anede ikke, at børnene måske stod i en butik og puttede papkasser ind i en container, der klipper kasserne i småstykker, og at nogle af dem fik revet armen med.

Det anede forældrene ikke, og dér synes vi, at vi godt kan sige til arbejdsgiverne, som jo har ledelsesansvaret, at når der er tale om at beskæftige helt unge mennesker, der ikke er myndige, så må de også have et udvidet ansvar for oplysningen af dem, der har forældreansvaret for børnene.

Jeg er enig med både fru Anne Baastrup og fru Jette Gottlieb om, at der skal sættes fokus på børns arbejdsmiljø. Hvorvidt det skal ind under arbejdsmiljøloven, er jo et åbent spørgsmål. Der sidder et udvalg – og der er i øvrigt på SF's foranledning, vil jeg godt sige, afsat nogle penge i vores satspuljeaftale – som netop skal sætte nogle forsøg i gang på det område. Så jeg er meget enig i behovet for at kigge på arbejdsmiljøreglerne og for at sætte fokus på børns og